

СТ А Н О В И Щ Е

от проф. д-р ЕВГЕНИЯ НИКОЛОВА КОЦЕВА относно качествата на дисертационния труд на проф. д-р ИВАН ЗАХАРИЕВ СЪЛОВ, на тема „Тенденции в развитието на наказателнопроцесуалното доказателствено право на Република България“ за получаване на научната степен „доктор на науките“, професионално направление 3.6 Право, Наказателен процес

Дисертационният труд на проф. Сълов разглежда една изключително актуална проблематика на наказателния процес – тенденциите в развитието на доказателственото право.

Целите и задачите които си е поставил дисертанта са успешно изпълнени.

Прави впечатление разнообразието на изследователските методи които е приложил, и най-вече интердисциплинарния подход към изследването.

Трудът е в обем от 186 стр. и е структуриран в увод, четири глави, заключение и библиография.

Интердисциплинарният подход му е позволил да направи едно задълбочено изследване на негативното влияние на „Laissez-faire“ идеологията върху правната ни система и конкретно върху наказателното ни производство. Посочени са и конкретните механизми на това влияние. Такова изследване се прави за пръв път в наказателнопроцесуалната ни литература. Изводите му са много добре аргументирани.

Значително място в дисертационния труд е отделено на извършеното инфилтриране в НПК на тайните способности и методи на ОИД, като способности на доказване. Детайлно са изследвани техните органични недостатъци, които поставят под заплахата разкриването на обективната истина и защитата на правата и законните интереси на гражданите.

Задълбочено са анализирани основополагащите понятия на наказателнопроцесуалното доказателствено право. В това отношение с убедителна аргументация е посочена разликата между понятията „факт“ и

„фактически данни“, което разграничение има решаващо значение при дефинирането на понятието за доказателства в наказателния процес. При анализите си дисертантът е изхождал от една ясна и научнообоснована методология.

Значително място в труда е отделено на теоретичните виждания на конкретни автори процесуалисти. Дисертантът е влязъл в аргументирана полемика с тях. Подложил е на критика т.нар. от него „парцелиране“ на доказателствената стойност на доказателствата – на „пълна“ и „непълна“, което според него обективно води до формалната теория на доказателствата. Подложено е на анализ и критика виждането, че СРС са напълно равнопоставени с традиционните способности на доказване и че едно разследване може да се проведе само чрез прилагането на СРС. Направените критики са научно коректни, като дават възможност да бъдат аргументирано опровергани.

Интерес представлява критичният анализ на Решение № 10 на Конституционния съд от 28.09.2010 г. Дисертантът е изразил категорично несъгласие относно възможността да се постановяват осъдителни присъди само върху показанията на тайни свидетели (чиято самоличност не е известна и на съда) и СРС. В това отношение прави уместно предложение *de lege ferenda*.

Мога да посоча следните научни приноси: за пръв път в наказателнопроцесуалната ни литература са изследвани преките и косвени влияния на „Laissez-faire“ идеологията върху наказателнопроцесуалната ни система; за пръв път обстойно е анализирана подмяната на институтите на наказателнопроцесуалното доказателствено право с тайните способности на ОИД, като детайлно са анализирани техните органични недостатъци; задълбочено са анализирани основни институти на доказателственото право, като аргументирано е доказана разликата между „факт“ и „фактически данни“; успешно е защитена тезата за недопустимостта доказателствената стойност на доказателствата да се „парцелира“, което обективно води до формалната теория на доказателствата; защитена е тезата за недопустимостта да се постановяват осъдителни присъди само върху показанията на тайни свидетели и СРС, като е направено уместно предложение *de lege ferenda*.

Някои от тезите на дисертанта имат нужда от по-разширена аргументация, доколкото и в теорията и в практиката има противоречиви разрешения. Но това не променя положителната ми оценка на дисертационния труд.

Трудът има подчертано теоретичен характер, но има и определена практическа стойност. Написан е в характерния за автора стил, с уместно използвани метафори, на ясен език, с ясно изразени аргументирани становища. Искам да отбележа и това, че дисертантът е последователен в своите виждания и не е повлиян от конюнктурни съображения.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Дисертационният труд на проф. Иван Захариев Сълов отговаря на изискванията на Закона за развитието на академичния състав в Република България, поради което препоръчвам на уважаемото научно жури да присъди на проф. Иван Захариев Сълов научната степен „доктор на науките“, професионално направление 3.6 Право, Наказателен процес.

София

28.03.2017 г.

проф. д-р Евгения Коцева